

Megállapítva tehát azt, hogy a törvényben ilyen korlátozás kifejezetten nincs s ilyen abba bele sem magyarázható, meg kell azt állapítani, hogy a gazdasági cselédházak állandó házadómentességének tulajdonképen mik is a feltételei.

Ennek a kérdésnek a vizsgálatánál elsősorban az állapítható meg, hogy a törvényhozó gazdasági cselédházaknak azokat az épületeket minősíti, amelyek az illető földbirtok alkotó részeiül tekintendők, amelyek a gazdaság folytatására szükségesek s amelyek kizárólag az illető gazdaságban alkalmazott gazdasági cseléd természetbeni lakásul szolgálnak.

Az elmondottakból is nyilvánvaló az, hogy az az épület, amely a gazdasági cseléd természetbeni lakásul szolgál, a földbirtok tartozékát képezi; nyilvánvaló az is, hogy arra a földbirtok gazdaságának okszerű folytatásához feltétlenül szüksége van, mert a hazai viszonyaink szerint a gazdasági cseléd alkalmazásának egyik elengedhetetlen feltétele az, hogy a gazdasági cseléd természetbeni lakással láttassék el s ekkép az ilyen épületnek — közömbös lévén az, hogy az magán a földbirtokon fekszik-e vagy sem — a rendeltetése ideje alatt az adómentességre igénye van.

A törvényhozásnak ez az akarata, ami a H. H. Ö. idézett pontjához fűzött utasítás 4. bekezdésének utolsó mondatából is kiviláglik, amely mondatban példaképen azokat az eseteket sorolja fel, amelyek a rendeltetésüktől elvont gazdasági cselédházak adómentességének a megszűnését vonják maguk után.

Az itt felsorolt példák közül az tűnik ki, hogy ezek az épületek akkor válnak adókötelessé, ha a rendeltetésük megszűnik, amiből önként következik az is, hogy az adómentességnek mondhatni kizárólagos indoka az épületek rendeltetésének e címén alapul.

Ha valamely helyiség rendelkezések felvételére és szabás céljára szolgál, abban árusítás nem folyik — ipari műhellyé minősül és tárgya lehet az állandó házadómentességnek. (Közig. bíróság 17.001/1927. P. sz.) Az 1927. évi július hó 14-én megtartott helyszíni szemlejegyzőkönyv adatai szerint panaszos félnek utcára nyíló helyisége kizárólag rendelkezések felvételére és szabás céljára szolgál és abban elárusítás nem folyik, erre való tekintettel és mert különben sincsen adat arra, hogy panaszos készáru eladásával is foglalkoznék, megállapítható, hogy panaszos utcai helyisége kizárólag kézműipara üzésének célját szolgálja és ekként olyan ipari műhelyt képez, mely a hivatalos összeállítás (1927. évi 200. sz. P. M. rendelet) 2. §-ának 6. pontja értelmében a házadó alól állandóan mentes, ez alapon tehát a panaszt jogosnak elismerni és az ezen ipari műhely után kiszabott házadó törlését elrendelni

és csupán a panaszos által használt lakrész után előírt adót kellett fentartani.

A jogerősen megállapított egyházi adó közadók módjára behajtható és együttes kezelésbe is vonható (Közig. Biróság 10.923/1928. P. sz.) Z. város adóhivatala 1926. évi október hó 18-án a róm. kath. egyházközség által kivetett adó behajtása céljából panaszos ellen végrehajtást vezetett és annak során 145,000.000 koronára becsült ingóságait és üzletbérköveteléseit lefoglalta.

Panaszos a végrehajtás ellen a városi adóhivatalnál panaszt nyújtott be, amelyben a végrehajtási cselekmény megsemmisítését, az eljáró végrehajtónak a felmerült költségek megfizetésére való kötelezését és a szabálytalan végrehajtás körül ténykedett összes közfunkcionáriusoknak fegyelmi uton való megfenyítését kérte azon az alapon, hogy a követelt egyházközségi adó a törvényességet és jogosságot nélkülözi, annak közadók módjára való behajtására és a többi közadóval együttes kezelésbe vételére törvényes alap nincsen.

A városi adóhivatal a panaszt illetékes elbírálás végett a m. kir. adóhivatalhoz tette át, amely azt az 1925. évi 600. sz. K. K. H. Ö. 98. §-a alapján elutasította azzal az indokolással, hogy a kir. pénzügyigazgatóság a róm. kath. egyházközség által a hívők terhére kirótt hitközségi adónak a többi közszolgáltatással való együttes kezelését elrendelte, a hitközségi adó kivetése jogerős és panaszos a végrehajtás tárgyául szolgáló közszolgáltatásokkal tartozásban van. A végrehajtás megsemmisítésére tehát alap nincsen. A közegek ellen támasztott kártérítés kérdése a kir. bíróságok, a kért fegyelmi eljárás megindítása pedig a város polgármesterének hatáskörébe tartozik.

Panaszos a határozat ellen a megye közigazgatási bizottságához felebbezéssel élt, amelyben nemcsak a végrehajtási cselekmény megsemmisítését, hanem most már az egyházközségi adó fizetésének kötelezettsége alól való felmentését is kérte.

A felebbezésben kifejtett álláspontja szerint a kir. adóhivatalnak téves a K. K. H. Ö. 9. §. 2. bekezdésére alapított indoka, mert a jelen esetben csak a 9. §. 3. bekezdése nyerhetne alkalmazást, ennek előfeltételei pedig fenn nem fognak.

Vitatta felebbezésében is az egyházközségi adó jogtalanságát és kérte annak a 600/1925. sz. K. K. H. Ö. 102. §. 3. bekezdése alapján való megállapítását; ellenkező esetben a hitközségi követelésnek legalább 10,000.000 koronára való mérséklését.

Z. megye közigazgatási bizottságának adóügyi albizottsága a felebbezésnek nem adott helyet, mert az idézett ren-